

ת"ד 3796/05/14 - מדינת ישראל נגד מאיר ביטון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

28 מאי 2014

ת"ד 3796-05-14 מדינת ישראל נ' ביטון

לפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם
בעניין: מדינת ישראל

נגד

מאיר ביטון

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד חקון

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום חמור, שעניינו גרם תאונת דרכים בגין נהיגה בקלות ראש, בהיותו בלתי מורשה לנהיגה, ללא תעודת ביטוח תקפה וכן בעבירות על תקנות 144(א) (1) עד (3) לתקנות התעבורה, שעניינן, עזיבת מקום תאונה, אי מסירת פרטים ואי הגשת עזרה לנפגע בתאונה.

על פי עובדות המקרה, הרי שביום 8.5.14, בשעה 09:40 לערך, נהג הנאשם ברכב ברמת השרון, על אף היותו בלתי מורשה לנהיגה ובצומת הרחובות בן גוריון - יבנה, פגע ברכב שעצר לפניו, בשל אור אדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתם, הדף אותו לעבר רכב נוסף ולאחר מכן, סטה ימינה פוגע ברכב שלישי.

כתוצאה מהתאונה, נחבלו בגופן שתי נהגות מעורבות וניזוקו כלי הרכב.

הנאשם יצא מרכבו, גידף את הנהגת המעורבת, נמלט מהמקום בנסיעה, תוך שהוא עולה על המדרכה ופוגע בחומה הבנויה במקום ובהגיעו לצומת עם רחוב כצלסון, פגע בעמוד שילוט המוצב על אי תנועה בנוי וגרם לו נזק.

הנאשם נעצר לבסוף על ידי שוטרים שהוזעקו למקום, הועבר לחקירה ועל פי החלטת בית משפט השלום, בהליך מעצר לצרכי חקירה, שוחרר למעצר בית מלא, בפיקוח וערבויות נוספות.

ביום 12.5.14, הודה הנאשם במיוחס לו והצדדים טענו לעונש.

ב"כ המאשימה הדגיש את חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, התייחס לעברו הפלילי ולפסקי דין שונים, בהם נקבע כי יש להטיל עונשי מאסר בפועל, על נהגים בלתי מורשים.

עוד התייחס ב"כ המאשימה להתנהגותו של הנאשם לאחר התאונה, העובדה כי ברח מהמקום, מבלי לסייע לנפגעות בתאונה ומבלי שמסר להן פרטיו, כאשר תוך מנוסתו, גרם לתאונה נוספת.

לשיטת ב"כ המאשימה, אף שמדובר בעבירה ראשונה מסוגה, יש להחמיר עם הנאשם על מנת להביא להרתעתו ולהרתעת הרבים ואין מקום לגישה סלחנית.

ב"כ המאשימה ביקש שבית המשפט יטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל, שלא ירוצה בעבודות שירות, פסילה ממושכת,

מאסר מותנה וקנס כספי.

ב"כ הנאשם, מצדו, טען כי הנאשם הודה בכל המיוחס לו, נטל אחריות מלאה והביע חרטה כנה ואמיתית על האירוע
נשוא כתב האישום.

לדבריו, הנאשם נבהל מעצם קרות התאונה ולאחר שאיש מהמעורבים לא התלונן על חבלות גוף ולמקום הוזעק
אמבולנס, הוא עזב את המקום, חיפש מקום לעצור ולא מצא.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי הנאשם תחילה הכחיש מעורבותו בתאונה, אך בחקירתו השניה, שיתף פעולה באופן מלא
והודה בכל המיוחס לו, כך שחשך חקירה נוספת מצד המאשימה.

כמו כן, מדובר באירוע ראשון מסוגו, על אף היות הנאשם יליד 1959, ששירת שירות צבאי מלא, לרבות שירות מילואים
ביחידה קרבית, גרוש ואב ל-8 ילדים, שאשתו בהריון עם ילדו התשיעי והוא המפרנס היחיד בבית ונתון בחובות כספיים
גבוהים.

לגבי עברו הפלילי, טען ב"כ הנאשם, כי העבירה האחרונה נעברה בשנת 2004 והנאשם שילם עליה מחיר כבד.

ב"כ הנאשם טען כי אין מקום לרכיב של מאסר בפועל במקרה שבנדון והתייחס למספר פסקי דין לתמיכה בטיעונו.
לדבריו, עונש מאסר בפועל, ימיט אסון כלכלי על הנאשם ומשפחתו וניתן לאזן זאת על ידי הכבדה ברכיב הפסילה
בפועל.

הנאשם עצמו סיפר על נסיבות המקרה, כי רב עם אשתו, שלא הסכימה להסיע אותו לעבודה ולכן נהג ברכב, הודה כי
טעה וביקש סליחה.

דין והכרעה

מתחם הענישה ההולם ייקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים
החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה,
כאמור בסעיף 40ט.

ברע"פ 2666/12 אמיר עטאללה נ' מדינת ישראל, אמר כבוד הש' רובינשטיין:

"לגופם של דברים, המבקש נהג ברכב ללא רישיון וללא ביטוח, תוך שהוא מסכן עוברי אורח. ברי, כי נהיגה
בלי רישיון משמעה הסטטוטורי נהיגה ללא כישורי נהיגה, וממילא סיכון הזולת. ומעבר לכך נאמר לא אחת, כי
משמעות נהיגה כזאת, בהיעדר ביטוח, היא גם הטלת פיצוי הנפגעים על הציבור (ראו למשל רע"פ 3104/11
פדילה נ' מדינת ישראל (לא פורסם)). ... נאמר לא אחת, כי "בתי המשפט מצווים להרים תרומתם למלחמה
בקטל בדרכים... ולעשות כל שניתן כדי להרתיע בעונשים חמורים, נהגים המסכנים חיי אדם בכבישי הארץ"
(ע"פ 6380/98 פטושקין נ' מדינת ישראל (לא פורסם) (השופטת - כתארה אז - ביניש)). הצורך לא פחת,
למרבה הצער, ודברים אלה יפה כוחם גם כיום".

בעפ"ת 25225-03-13, גיטנס נגד מדינת ישראל, אליו התייחס ב"כ המאשימה בטיעונו, קבעה כבוד הש' אוהד:

"נהיגתו של המערער היתה בהיותו בלתי מורשה. נהיגת בלתי מורשה מחייבת ענישה הולמת ומתחם הענישה יביא לידי ביטוי האינטרס החברתי שנפגע, הסכנה הטמונה לבטחונו של כל אחד מהמשתמשים בדרך מפני נהגים של בלתי מורשים וכאשר לנהיגה האסורה נלוות עבירות נוספות של נהיגה בקלות ראש וגרימת תאונה בה נפגע אדם, אז כבר לא מדובר באפשרות תיאורטית של נהג בלתי מורשה יפגע במאן שהוא אלא הלכה למעשה נהיגתו האסורה של המערער פגעה בפועל בגופו של אדם.

אמרתי כבר כנהיגה כבלתי מורשה כמוה כפצצה מתקתקת ובמקרה זה מוכיח המערער כי אכן כך לראותו.

אין מקום לסליחה ואין מקום לרחמים למי שמבצע עבירה זו לראשונה בחייו. דווקא הגישה הסלחנית שהיתה עד כה למבצעי העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה על ידי בלתי מורשים הביאה לתופעה הרווחת של נהיגה בידי בלתי מורשה פעם אחר פעם, בדיוק כפי שהיה בשני ערעורים שנשמעו היום. 18158-03-13 ו- 1279-03-13.

לפיכך העונש ההולם לעבירת נהיגה על ידי בלתי מורשה, כבר בפעם הראשונה, הוא מאסר בפועל, לא בעבודות שירות, אלא בפועל ממש. התקופה תיגזר מהנסיבות, האם יש עבירות נוספות, מה התוצאות ומה ההשלכות של אותן עבירות ואלה יש להשפיע על אורך תקופת המאסר בפועל".

בעפ"ת 1784/09 מדינת ישראל נ' זידאן מנסור, קבעה כבוד הש' אוהד:

"על חומרת העבירות שביצע המשיב אין צורך להכביר מילים. הנוהג ברכב בלא שקיבל את הכישורים והמיומנות לעשות כן, כמוהו כמי שנוהג בכלי משחית (וכרולטה רוסית עשוי לפגוע במשתמשים בדרך, אנשים חפים שניתן אילו פגע בהם לומר שהיו במקום הלא נכון בזמן הלא נכון).

הקטל בדרכים, התאונות המותירות אחריהן פגיעות קשות, נכויות קשות בדרגות כאלה ואחרות, הגורמות להרס

הקורבן ומשפחתו הקרובה, ולפגיעה בציבור כולו. על בית המשפט ליתן דעתו על הציבור העשוי להיפגע בכביש, לציבור זה, כולל כל אחד ואחת מאיתנו. על בית המשפט לערוך את האיזון בין האינטרס הציבורי, לפיו אנשים מסוגו של המשיב לא ינהגו כלל כל עוד לא ניתן להם רישיון נהיגה, לבין האינטרס הפרטי של המשיב כנאשם/כמערער. ידו של האינטרס הציבורי על העליונה".

בעמ"ת 1636/09 אבו ראס נ' מדינת ישראל, קבעה כבוד הש' אוהד:

בעבירות אלה של נהיגת אדם בהיותו בלתי מורשה, נלוות לחומרת העבירה מסוכנות "זועקת לשמיים" העשויה להעלות במחיר דמים של חפים מפשע שיימצאו במקרה בנתיב נסיעתו של הנהג הבלתי מורשה".

בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, הרי שאם לא די בכך שהנאשם עשה דין לעצמו ונהג ברכב שלא הוכשר ולא הורשה לנהוג בו, הרי שהסיכון הגלום בנהיגתו התממש בדמות תאונת דרכים, בה נחבלו הנהגות המעורבות וניזוקו 3 כלי רכב, גדר ועמוד שילוט ולאחריה, נמלט הנאשם בנסיעה מהמקום מבלי לבצע חובתו על פי דין, לסייע לנפגעות ולמסור להן את פרטיו.

לא ייתכן חולק כי יש בהתנהגות זו של הנאשם, כדי להוות שיקול לחומרא בגזירת דינו.

בנוגע לפסקי הדין אליהם התייחס ב"כ הנאשם בטיעוניו, הרי שבעפ"ת 33735-04-14, עסקין בנהג בלתי מורשה, אך ללא מעורבות כלשהי בתאונת דרכים ובתת"ע 346-11-13, עסקין במי שנגזרו עליו, בין היתר, 14 ימי מאסר בפועל.

בנסיבות אלה ולאור הערכים החברתיים שנפגעו - סיכון חיי אדם ושלטון החוק והפגיעה הקשה בהם ולאור מדיניות הענישה הנוהגת בתחום כפי שנקבע על ידי בתי המשפט בפסקי הדין הנ"ל ואחרים, הרי שמתחם הענישה בעבירות בהן הורשע הנאשם ועל פי נסיבות המקרה, כולל פסילה בפועל לתקופה שבין 3 חודשים, כקבוע בחוק לארבע שנים וכן מאסר בפועל, שינוע בין מאסר לתקופה קצרה, שירוצה בעבודות שירות, לעבירה ראשונה מסוגה ועד למאסר מאחורי סורג ובריאח לתקופה שלא תעלה על 24 חודשים, בעבירה חוזרת.

לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, לרבות עברו הפלילי של הנאשם ונסיבותיו האישיות, יינתן משקל בקביעת העונש, בתחום המתחם האמור.

בעברו של הנאשם עבירות פליליות חמורות, אך האחרונה נעברה בשנת 2004.

הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ונטל אחריות למיוחס לו בכתב האישום.

מדובר בעבירה ראשונה מסוגה וזאת יש לבחון על רקע גילו של הנאשם, שהנו בן 57.

ב"כ הנאשם טען לגבי מצבו האישי והכלכלי של הנאשם, כמפורט בפרוטוקול, היותו אב ל-8 ילדים ומפרנסם היחיד.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 2500 ₪ או 25 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם ב-5 תשלומים שווים ורצופים, הראשון לא יאוחר מיום 29.6.14.

2. אני דנה את הנאשם למאסר בפועל לתקופה של 3 חודשים, אשר ירוצה בעבודות שירות, על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי המאסר ביום 15.6.14, על פי הקבוע בחוות דעת הממונה.

הנאשם מוזהר כי אם לא יבצע עבודות השירות לשביעות רצון ממוניו, ייגזר עליו עונש מאסר ממשי כחלופה.

3. 18 חודשי פסילה בפועל. בהיות הנאשם בלתי מורשה לנהיגה, יחל מניין הפסילה מהיום.

4. אני דנה את הנאשם ל-8 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על עבירות של נהיגה בזמן פסילה ונהיגה כבלתי מורשה לנהיגה.

5. אני דנה את הנאשם ל-60 ימי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על עבירות על תקנה 144 (א) לתקנות התעבורה, על חלופותיה.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ח אייר תשע"ד, 28 מאי 2014, במעמד
הנוכחים.